בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ"ח** ב**תמוז** תשס"ג (**28** ב**יולי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יש ימים, ויש ימים...

ב-**ו'** ב**אייר**, בשנת תר"פ(1920-5680), אושרה **הצהרת בלפור** וגם **המנדאט הבריטי** על ארץ ישראל בוועידת 'סן-רמו'. היום, **כ"ח** ב**תמוז** – כשנתיים לאחר מכן – בשנת תרפ"ב (1922-5682), **המנדאט אושר ע"י מועצת חבר הלאומים**. המועצה הטילה על ממשלת בריטניה ליצור תנאים להבטחת הקמתו של בית לאומי לעם היהודי בארץ- ישראל. וזאת, בעקבות ההכרה בקשר ההיסטורי בין העם היהודי לארץ אבותיהם, ארץ-ישראל.

צעד זה בא בדיוק 3 שבועות לאחר פרסום **הספר הלבן** (בלע"ז: White Paper) הראשון בבריטניה, ב-**ז'** ב**תמוז**. הספר הלבן היה סדרה של מסמכים רשמיים בריטיים בענייני ארץ-ישראל. הספר הלבן הראשון הזה סימן את הנסיגה הבריטית הראשונה מהניסוח המקורי של הצהרת בלפור 5 שנים לפני-כן. הספר פורסם ע"י משרד המושבות בלונדון שבראשו עמד וינסטון צ'רצ'יל, אך – ככל הנראה – נכתב ב**הכוונת** הנציב העליון לארץ-ישראל, **הרברט סמואל**(!).

בספר הלבן הראשון בבריטניה זה, נאמר כי הצהרת בלפור אינה מתכוונת לכך שארץ-ישראל תהווה **כולה** את הבית הלאומי היהודי, כי אם שבית לאומי זה יקום בארץ. מסמך זה הוא שקרע מארץ-ישראל את עבר-הירדן המזרחי ונתן גושפנקה להקמתה של אֶמירות עבר-הירדן, בראשותו של האמיר עבדאללה, סבא-רבה של המלך עבדאללה הנוכחי. אֶמירות זו קיבלה, בשנת 1946, מעמד של ממלכה עצמאית.

עם זאת, הבריטים הדגישו בספר לבן זה כי הצהרת בלפור שרירה וקיימת, וכי היהודים נמצאים בארץ בזכות ולא בחסד.

ההנהגה הציונית התקשתה לקבל את השינויים הללו במדיניות הבריטית, אך חשו כי לא היתה ברירה. על וייצמן וחבריו להנהגה היה לבחור בין צעידה עם הבריטים לעבר הבית הלאומי המקוצץ לבין עימות איתם. ובעת ההיא, היה נראה כי בריטניה, אחר-הכל, היתה בעל-הברית המבטיח ביותר שהיה לציונות. (איך הגלגל מסתובב...) [ספר המאה]

§§§

הנסיון לקיצוץ נוסף אירע גם היום, 15 שנה לאחר מכן...

היום, **כ"ח** ב**תמוז**, בשנת תרצ"ז (1937-5697), **פרסמה וועדת פיל את מסקנותיה**. את המתח הגואה בין שני העמים – היהודים והערבים – הציעה הוועדה לפתור בדרך של חלוקה. ליהודים הוקצו הגליל, עמקי הצפון ומישור החוף, עד לבאר-טוביה. לערבים הציעו למסור את אזורי ההר במרכז הארץ והנגב, והם עתידים היו להסתפח לעבר-הירדן. הבריטים – לפי ההצעה – ימשיכו להחזיק בירושלים וסביבתה וכן ב"מסדרון" מהעיר יפו עד לירושלים, שיבתר את המדינה היהודית. הערים המעורבות – שתושביהן יהודים וערבים – יקבלו מעמד מיוחד. הדעות בקרב היהודים היו חלוקות. רבים שללו את הקריעה הנוספת בשטח המיועד ליהודים ו**התנגדו על הסף** ל"מדינה יהודית זעירה". אך, ראשי היישוב והתנועה הציונית ראו יותר את הסיכויים מאשר את הסיכונים. מאידך, הערבים דחו מכל וכל את ההצעה ובסוף הקיץ חזרו למאבק מזויין... [ספר המאה]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ"ח** ב**תמוז** תשס"ג (**28** ב**יולי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

המלצותיה של וועדת פיל 'הוכנסו למגירה' עד 10 שנים לאחר מכן, ב-י"ז בכסלו תש"ח [=כ"ט בנובמבר 1947].

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל